

TEMAT OGÓLNY:
NOE, DANIEL I HIOB — WZORY UKAZUJĄCE, W JAKI SPOSÓB MOŻEMY
PROWADZIĆ ZWYCIĘSKIE ŻYCIE NA LINII ŻYCIA,
ABY WYPEŁNIĆ BOŻĄ EKONOMIĘ.

Poselstwo pierwsze

żyć i pracować zgodnie z wizją wieku w celu dokonania zmiany wieku

Wersety biblijne: Ez 14:14, 20; Rdz 6:8; Mt 24: 37–39; Dn 2:34–35; Hi 42:5–6.

- I. Noe, Daniel i Hiob są wzorami, ukazującymi, w jaki sposób możemy prowadzić zwycięskie życie na linii życia, aby wypełnić Bożą ekonomię, czyli jak żyć i pracować zgodnie z wizją wieku w celu dokonania zmiany wieku — Ez 14:14, 20; Rdz 2:9; Obj 2:7; 22:1–2; Mt 24:37–39, 45–51; Dn 2:34–35; Dz 26:19; 2 Tm 4:8.**
- II. Życie Noego, Daniela i Hioba ukazuje Trójjedynego Boga, który udziela się swemu wybranemu ludowi, aby wypełnić swoją ekonomię:**
- A. W przypadku Noego widzimy Boga Ojca w Jego pragnieniu i planie dotyczącym Jego budowli oraz w Jego wiecznej wierności w zachowywaniu swojego przymierza, słowa — Rdz 9:12–17; 1 Kor 1:9; 1 J 1:9; Obj 4:3; 21:19–20.
 - B. W przypadku Daniela widzimy Chrystusa Syna jako centrum i pełny zakres Bożego poruszania się; widzimy także ponowne przyjście Chrystusa jako Syna Człowieczego — Dn 7:13–14; 10:4–9.
 - C. W przypadku Hioba widzimy Boga Ducha w Jego dziele przeobrażenia, mającym na celu zrealizowania tego, co kryje się w sercu Boga, abyśmy mogli Go zyskać i stać się Bogiem w życiu, w naturze i w wyglądzie, lecz nie w Bóstwie ze względu na Jego zbiorowy wyraz — Hi 10:13; 42:5–6; Ef 3:9; 2 Kor 3:18.
- III. „Ale Noe znalazł łaskę w oczach Jahwe” — Rdz 6:8:**
- A. Życie i praca Noego ukazują, ile łaska może uczynić dla upadłych ludzi; łaska to wspaniały Chrystus jako ten który niesie nasze brzemiona i dokonuje w nas wszystkiego, abyśmy mogli się radować — w. 1–14; Mt 24:37–39; 2 Kor 12:7–9:
 - 1. Upadłe ciało to obecność diabła, natomiast łaska to obecność Boga; aby stawić czoła obecności szatana, potrzebujemy obecności Boga — Rdz 6:3, 8; Rz 7:17–21; Hbr 4:16; 1 Kor 15:10.
 - 2. Wynikiem łaski jest sprawiedliwość; dzięki mocy łaski, jej sile oraz życiu możemy być w porządku wobec Boga, siebie nawzajem, a nawet wobec samych siebie — Rz 5:17, 21; 2 P 2:5.
 - B. Noe chodził z Bogiem i zbudował arkę w celu zrealizowania boskiej ekonomii — Rdz 6:8–22; Hbr 11:7; 1 P 3:20–21; Mt 16:18:
 - 1. Arka Noego to pierwsza Boża budowla w Piśmie Świętym, która symbolizuje Chrystusa jako budowlę Boga i człowieka; Boża budowla to Bóg-człowiek — J 1:14; 2:19; 1 Kor 3:9, 16–17; Obj 21:2, 22; Ef 2:22; Ps 27:4.
 - 2. Budowanie arki stanowi typ budowania zbiorowego Chrystusa — kościoła jako Ciała Chrystusa, którego budulcem jest pierwiastek bogactw Chrystusa — Mt 16:18; 1 Kor 3:9–12a; Ef 3:8–10; 4:12.
 - 3. Trzy piętra arki symbolizują Trójjedynego Boga według tego, jak Go doświadczamy; Duch, symbolizowany przez najniższe piętro, przyprowadza nas do Syna (1 P 1:2; J 16:8, 13–15), a Syn prowadzi nas wyżej w naszym doświadczeniu do Ojca (14:6; Ef 2:18; 1 J 1:5; 4:8).
 - 4. Na trzecim piętrze arki znajdowało się tylko jedno okno, skierowane ku niebiosom, co oznacza, że w kościele, Bożej budowli, jest tylko jedno objawienie

i jedna wizja za sprawą jednej nowotestamentowej posługi — Rdz 6:16; Dz 26:19; Prz 29:18a; 1 Tm 1:3–4; 2 Kor 3:6–9; 4:1.

IV. „Ale Daniel postanowił w swoim sercu, że nie splami się potrawami króla” — Dn 1:8:

- A. Wszyscy ci, którymi Bóg się posługuje, aby dokonać zmiany wieku, są dzisiejszymi nazirejczykami — tymi, którzy ochoczo ofiarowują siebie Panu w ozdobie swego poświęcenia — Lb 6:1–8; Ps 110:3, por. Sdz 7:13–18.
- B. Daniel pokazuje nam cechy ludzi, którzy dokonują zmiany wieku:
 - 1. Daniel był oddzielony od wieku, który podążał za szatanem — Dn 1:8; 4:23; 5:23; Flp 3:13–14; Obj 2:13.
 - 2. Daniel złączył się z Bożym pragnieniem poprzez Boże Słowo — Dn 9:2–4; 2 Tm 3:14–17; 1:13–15; por. Ne 8:8, 13; Pwt 17:18–20.
 - 3. Daniel współpracował z Bogiem poprzez modlitwę — Dn 6:11; 9:17; 10:1–21.
 - 4. Daniel był poświęcającą się osobą, miał ducha męczeństwa — 1:8; 6:11.

V. „Potem Jahwe odpowiedział Hiobowi” (Hi 38:1a); „wtedy Hiob odpowiedział Jahwe” (42:1a); „i Jahwe zmienił los Hioba” (w. 10a):

- A. Przyjaciele Hioba, sądząc, że cierpienia Hioba to kwestia Bożego sądu, przejawiali logikę linii drzewa poznania dobra i zła; tymczasem cierpienia Hioba były pochłanianiem go przez Boga, aby Bóg mógł go zyskać i by on zyskał więcej Boga — 9:15; 11:12; 13:4; Flp 3:8, 12–13:
 - 1. Bożym zamiarem względem Hioba było zburzyć naturalnego Hioba w jego doskonałości i prawości, aby móc zbudować odnowionego Hioba w naturze i przymiotach Boga — Hi 1:1; Tt 3:5.
 - 2. Bożym zamiarem było wprowadzić Hioba w głębsze poszukiwanie Boga, aby uświadomił on sobie, że tym, czego mu brakowało w jego ludzkim życiu, był sam Bóg, i aby podążał za Bogiem, zyskiwał Go i wyrażał — Kol 2:19.
 - 3. Bożym zamiarem było uzyskać takiego Hioba, który by trwał na linii drzewa życia, oraz uczynić go Bożym człowiekiem — Rdz 2:9; 1 Tm 6:11; 2 Tm 3:17; Ef 3:14–21.
- B. Hiob ukazuje, że Biblia złożona z sześćdziesięciu sześciu ksiąg, służy tylko jednemu celowi: aby Bóg w Chrystusie przez Ducha udzielił samego siebie do naszego wnętrza i był naszym życiem, naturą i wszystkim, żebyśmy mogli żyć Chrystusa i Go wyrażać; to powinno stanowić zasadę, która rządzi naszym życiem — Hi 10:13; Ef 3:9; Flp 3:8–9; Ef 1:22–23; 2:15; Obj 21:2.
- C. Sposób, w jaki możemy żyć i pracować zgodnie z tą zasadą, polega na tym, aby być i robić wszystko przez Ducha, z Duchem, w Duchu i poprzez Ducha, ćwicząc naszego ducha — Ga 5:25; Rz 8:4; Flp 3:3; Obj 2:7; 22:17a.

Poselstwo drugie

Noe – życie i dzieło, które mogą doprowadzić do zmiany wieku

Wersety biblijne: Rdz 6:5-22; 7:13, 16; Hbr 11:7.

I. Życie Noego było życiem, które dokonało zmiany wieku – Flp 1:19-21a:

- A. Bóg pokazał Noemu prawdziwą sytuację zepsutego wieku, w którym on żył – Rdz 6:3, 5, 11, 13; Mt 24:37-39; 2 Tm 3:1-3.
- B. „Ale Noe znalazł łaskę w oczach Jahwe” – Rdz 6:8:
 - 1. Kiedy Szatan robił, co mógł, by wszystko zniszczyć, jeden lub kilkoro ludzi zawsze znajdowało łaskę w oczach Boga i dokonywało zmiany wieku – zob. Dn 1:8; 9:23; 10:11, 19.
 - 2. Głównym celem relacji w Ks. Rodzaju nie jest ukazanie upadku, tylko pokazanie, ile Boża łaska jest w stanie uczynić dla upadłych ludzi; łaska to Bóg, Jego obecność, którą się radujemy i która jest wszystkim dla nas, może uczynić wszystko w nas, przez nas i dla nas; łaska to Bóg, który przychodzi do nas i jest dla nas zasobem życia, siłą oraz wszystkim – J 1:14, 16-17; Obj 22:21:
 - a. Radość z Pana, który jest łaską, jest z tymi, którzy Go miłują – Ef 6:24; J 21:15-17.
 - b. Radujemy się łaską Pana Jezusa Chrystusa, obfitym zasobem Trójjedynego Boga dzięki temu, że ćwiczymy ludzkiego ducha – Hbr 10:29b; Ga 6:18; Flp 4:23; Flm 25; 2 Tm 4:22.
 - c. Boże słowo jest słowem łaski – Dz 20:32; Kol 3:16; zob. Jr 15:16.
 - d. Doświadczamy przetworzonego Trójjedynego Boga, który jest łaską życia, gdy spotykamy się ze świętymi na podłożu jedności – Ps 133:3; 1 P 3:7; Dz 4:33; 11:23.
 - e. Możemy doświadczać Pana jako rosnącej i wszechwystarczającej łaski pośród cierpień i prób – 2 Kor 12:9.
 - f. Musimy trudzić się dla Pana w mocy Jego łaski – 1 Kor 15:10, 58; 3:12.
 - g. Musimy być dobrymi szafarzami różnorodnej łaski Bożej – 1 P 4:10; Ef 3:2; 2 Kor 1:15; Ef 4:29.
 - h. Dzięki mocy łaski, jej sile i życiu możemy być w porządku wobec Boga i siebie nawzajem; łaska rodzi sprawiedliwość – Hbr 11:7; Rz 5:17, 21.
- C. Podobnie do swego pradziadka Henocha (Rdz 5:22-24) Noe chodził z Bogiem przez wiarę (6:9; Hbr 11:7); wiara to boski pierwiastek, którym Bóg go przesycił i który się w niego wlał i stał jego zdolnością wierzenia (Rz 3:22); Noe stał się dzięki temu dziedzicem Bożej sprawiedliwości (zob. 4:3, 9) i jej zwiastunem (2 P 2:5), który protestował przeciwko złemu pokoleniu; jego sprawiedliwość umocniła pozycję Boga dokonującego sądu nad bezbożnym pokoleniem.
- D. Arka zbudowana przez Noego jest typem praktycznego i terażniejszego Chrystusa, który jest Bożym zbawieniem, budować zaś arkę to budować takiego Chrystusa w swoim doświadczeniu w celu zbudowania Jego Ciała, zbiorowego Chrystusa; w świetle Listu do Filipian – to sprawować swoje zbawienie – 2:12-13:
 - 1. Budować arkę to sprawować swoje zbawienie, czyli budować Chrystusa w swoim doświadczeniu w celu zbudowania Jego Ciała, zbiorowego Chrystusa.
 - 2. Noe pracował nad Bożym zbawieniem, arką, i wszedł w nie; powinniśmy móc wejść w praktycznego i terażniejszego Chrystusa – Boże zbawienie.
 - 3. Zbawienie w Liście do Filipian 2:12 nie jest wiecznym zbawieniem od Bożego potępienia i jeziora ognistego, tylko codziennym i ciągłym zbawieniem, czyli

Chrystusem, żywą osobą; mimo iż mamy zbawienie wieczne, potrzebujemy dalszego zbawienia od złego i przewrotnego pokolenia – w. 15.

4. Znajdujemy się dzisiaj w korytarzu Bożego zbawienia; weszliśmy do tego korytarza i idziemy przez niego – czyli sprawujemy swoje zbawienie:
 - a. Im więcej Noe budował arkę, tym bardziej przechodził przez Boże zbawienie, by na koniec wejść do tego, co zbudował – Rdz 7:7.
 - b. Chrystus, którego dzisiaj budujemy w swoim doświadczeniu, stanie się naszym przyszłym zbawieniem; pewnego dnia, podlegli Bożej opatrności, wejdziemy w Tego, którego zbudowaliśmy.
 - c. Również dzisiaj, jeżeli budujemy Chrystusa w swoim doświadczeniu, będziemy mogli w Nim trwać, mieszkać – J 15:5:
 - (1) Budować Chrystusa w swoim doświadczeniu to miłować Go, rozmawiać z Nim dzięki wzywaniu Jego imienia i mieć z Nim społeczność, żyjąc dzięki Niemu i chodząc razem z Nim każdego dnia i w każdej godzinie; w wyniku tego „współchodzimy” z Bogiem i możemy być Jego współpracownikiem – Rdz 5:22-24; 6:9.
 - (2) Budujemy wówczas Chrystusa w swoim doświadczeniu, żebyśmy mogli wejść w Niego – nasze zbawienie.
5. Wszystkie cztery rozdziały Listu do Filipian mówią o wszechzawierającej, żywej osobie Chrystusa – naszym zbawieniu:
 - a. Zbawienie w pierwszym rozdziale polega na życiu Chrystusem i powiększaniu Go we wszelkich okolicznościach.
 - b. Zbawienie w drugim rozdziale polega na odzwierciedlaniu Chrystusa dzięki uchwyceniu się słowa życia.
 - c. Zbawienie w rozdziale trzecim to sprawiedliwość Boża, czyli Bóg ucieleśniony w Chrystusie.
 - d. Zbawienie w rozdziale czwartym to Chrystus, który jest życiem – życiem prawdziwym, pełnym godności, sprawiedliwym, czystym, uroczym, o którym inni dobrze się wyrażają, pełnym cnót i chwały.

II. Dzieło Noego było dziełem, które dokonało zmiany wieku – 2 Kor 6:1; Mt 16:18; 1 Kor 3:12a:

- A. Bóg dał Noemu wszechzawierające objawienie, dalsze objawienie, objawienie na temat budowania arki, dzięki której mógł położyć kres zepsutemu pokoleniu i wprowadzić nowy wiek; Noe nie zbudował arki tak jak ją sobie wyobrażał, lecz uczynił to w całkowitej zgodzie z Bożym objawieniem i boskimi wskazówkami przez wiarę – Rdz 6:15a; Hbr 11:6-7; zob. Wj 25:9; 1 Krn 28:11-19; 1 Kor 3:10-12; Ef 2:20a:
 1. Arka jest typem Chrystusa – nie jedynie Chrystusa pojedynczego, lecz zbiorowego, kościoła, którym jest Jego Ciało i nowy człowiek, znajdujących swe zwińczenie w Nowej Jerozolimie – 1 P 3:20-21; Mt 16:18; 1 Kor 12:12; Ef 2:15-16; Kol 3:10-11; Obj 21:2.
 2. Budowanie arki przedstawia w formie typu budowanie zbiorowego Chrystusa z materiału budowlanego, którym jest pierwiastek Jego bogactw, przez tych, którzy pracują razem z Bogiem – 1 Kor 3:9-12a; Ef 4:12; 2:22.
 3. Budowanie polega na wbudowaniu Chrystusa w ludzi i zbudowaniu ich razem dzięki Niemu, w wyniku czego stają się oni objawieniem Boga w ciele – 1 Tm 3:15-16; 1 Kor 3:9a, 10, 12; Rz 11:36.
- B. Dzięki temu, że Noe zbudował arkę i wszedł do niej, nie tylko został zbawiony od Bożego sądu nad złym pokoleniem dokonany za pośrednictwem potopu, lecz również oddzielony od tego pokolenia; wkroczył też w nowy wiek – Rdz 6:5-22.

- C. Podobnie i my dzięki temu, że zbudujemy kościół i wejdziemy do życia kościoła, zostaniemy zbawieni od Bożego sądu nad terazniejszym złym pokoleniem, który się dokona za pośrednictwem wielkiego ucisku, i oddzieleni od tego pokolenia; wkroczymy też w nowy wiek, wiek tysiącletniego królestwa – Hbr 11:7; Mt 24:37-39; Łk 17:26-27; 21:36; Obj 3:10.
- D. Długość arki wynosiła trzysta łokci, szerokość – pięćdziesiąt łokci, a wysokość – trzydzieści łokci (Rdz 6:15); podstawowe liczby w Bożej budowlu to trzy i pięć (zob. Wj 27); oznaczają one zespolenie Trójjedynego Boga z człowiekiem, które jest wynikiem Jego boskiego udzielania (2 Kor 13:13; Ef 4:4-6).
- E. Arka składała się z trzech pięter – Rdz 6:16:
1. Trzy części przybytku oznaczają głębię, w którą wszyscy musimy wejść; trzy piętra arki oznaczają wysokość, na którą wszyscy musimy się wspiąć.
 2. Trzy piętra arki oznaczają Trójjedynego Boga; Duch nas przyprowadza do Syna, a Syn zanosi do Ojca; kiedy przychodzimy do Ojca, jesteśmy na trzecim piętrze – Łk 15:4-7, 8-10, 18-23; Ef 2:18.
 3. Musimy wejść w najgłębszą i najwznioślejszą zażyłość z Trójjedynym Bogiem, żeby mógł On nas zaprowadzić na „trzecie piętro” i pokazał nam swoje tajemnice, sekrety i ukryte skarby – 1 Kor 2:9; 2 Kor 2:10; Wj 33:11.
- F. W arce znajdowało się jedno okno; widać było przez nie niebo i wpadało tamtędy światło – Rdz 6:16.
1. Hebrajskie słowo tłumaczone jako „okno” posiada ten sam rdzeń, co słowo „południe”; oznacza to, że gdy stoimy pod oknem, jest środek dnia, południe i jesteśmy pełni światła – zob. Prz 4:18.
 2. Tak jak w arce było tylko jedno okno, tak i w Bożej budowlu jest tylko jedno okno, jedno objawienie i jedna wizja dzięki jednej postudze – Dz 26:19; Ga 1:6-9; 1 Tm 1:3-4; zob. 2 Krl 2:2, 9, 13-15.
- G. Do środka arki prowadziły tylko jedne drzwi; drzwiami tymi jest Chrystus – Rdz 7:13, 16; J 10:9:
1. Wejście Noego do arki jest obrazem naszego wejścia w Chrystusa – 3:16; Ga 3:27.
 2. Gdy uwierzymy w Pana Jezusa, Bóg nas w Nim „zamyka” i nie możemy z Niego wyjść – zob. J 10:28-29; Ps 139:7-12.
- H. Arka wykonana została z drzewa goferowego; to rodzaj cyprysu, drzewo żywiczne, które potrafi się oprzeć naporowi wody; to figura ukrzyżowanego Chrystusa, który zdolny jest oprzeć się wodom śmierci – Rdz 6:14; Dz 2:24.
- I. Arka została powleczone od wewnątrz i od zewnątrz smołą, która jest typem odkupieńczej krwi Chrystusa powlekającej od wewnątrz i od zewnątrz Bożą budowlę – Rdz 6:14; Hbr 9:14; Wj 12:13:
1. Hebrajskie słowo „smoła” ma ten sam rdzeń, co słowo tłumaczone jako „przejednanie”, które oznacza „przykrywać”; Noe i jego rodzina zostali zbawieni od sądu, dokonanego za pośrednictwem potopu, dzięki smole powlekającej arkę; oznacza to, że wierzący w Chrystusa są zbawieni od Bożego sądu dzięki odkupieńczej krwi Chrystusa – Rz 5:9.
 2. Ilekroć patrzymy na krew, mamy pokój; kiedy Bóg patrzy na krew, jest zaspokojony; gdy zaś Szatan patrzy na krew, nie może przypuścić ataku; a kiedy na krew patrzą aniołowie, cieszą się – Obj 12:11.
- J. Woda, przez którą przeszedł Noe, była figurą wody chrztu – 1 P 3:20-21:
1. Smoła, którą powleczone była arka, symbolizująca krew Chrystusa, zbawiła Noego od sądu dokonanego przez potop, wody potopu zaś, symbolizujące wodę chrztu, nie tylko osądziły świat, lecz również oddzieliły Noego od złego wieku – Wj 14:26-30; Dz 2:40-41.

2. Wody potopu wybawiły Noego od starego stylu życia i przeniosły w nowe otoczenie; w podobny sposób wody chrztu wybawiają nas od odziedziczonego przez nas marnego stylu życia i wnoszą w styl życia w zmartwychwstaniu w Chrystusie – Rz 6:3-5.

Triumf zwycięzców widziany na przykładzie Daniela i jego towarzyszy

Wersety biblijne: Dn 1—6.

I. „Wnikliwi będą świecić jak blask sklepienia, a ci, którzy prowadzą wielu do sprawiedliwości, jak gwiazdy na wieki wieczne” – Dn 12:3; zob. rozdz. 1—6:

- A. Wszyscy w kościołach miejscowych powinni być świecącymi gwiazdami, powieleniem niebiańskiego Chrystusa, który jest żywą Gwiazdą (Lb 24:17; Obj 22:16; zob. Mt 2:2); gwiazdy to ci, którzy świecą w ciemności i sprowadzają innych ze złej drogi na właściwą (Obj 1:20).
- B. Zwycięzcy, świecące gwiazdy, posłańcy kościołów, są jedno z Chrystusem, Bożym Posłańcem, i mają terażniejszego Chrystusa, który jest żywym i świeżym poselstwem wysłanym przez Boga do Jego ludu – w. 20—21; Ml 3:1.
- C. Zwycięską gwiazdą można się stać na dwa sposoby: po pierwsze, dzięki Biblii, i po drugie, dzięki siedmiokrotnie wzmocnionemu Duchowi:
 1. „Mamy jednak mocniejsze, prorockie słowo, a dobrze zrobicie, jeżeli będziecie przy nim trwali jak przy lampie, która świeci w ciemnym miejscu, aż dzień zaświta, a gwiazda poranna wszędzie w waszych sercach” – 2 P 1:19:
 - a. Piotr przyrównuje słowo prorocтва w Piśmie Świętym do lampy, która świeci w ciemnym miejscu; pokazuje to, że: (1) ten wiek jest ciemnym miejscem pośrodku ciemnej nocy (Rz 13:12), a wszyscy ludzie na świecie poruszają się i działają w ciemności (zob. 1 J 5:19); (2) słowo prorockie Pisma Świętego, świecąca lampa dla wierzących, przekazuje im duchowe światło w ciemności, w jakiej się znajdują (a nie jedynie poznanie litery, pozwalające zrozumieć) i ich prowadzi, dzięki czemu wchodzi oni w jasny dzień, a także przechodzą przez ciemną noc, aż zaświta dzień Pańskiego ukazania się.
 - b. Zanim dzień Pańskiego ukazania się zaświta, poranna gwiazda wschodzi w sercach wierzących, którzy doznają oświecenia dzięki zważaniu na świecące słowo prorocтва w Piśmie Świętym; jeśli będziemy zważali na słowo w Biblii, które świeci niczym lampa w ciemnym miejscu, Pan wszędzie w naszych sercach i zaświeci w ciemności odstępstwa, w jakiej obecnie przebywamy, zanim faktycznie pojawi się jako poranna gwiazda – Obj 2:28; 22:16; 2 Tm 4:8.
 2. „To mówi Ten, co ma siedem Duchów Boga i siedem gwiazd” – Obj 3:1:
 - a. Siedem Duchów jest jedno z siedmioma gwiazdami, a siedem gwiazd – z siedmioma Duchami.
 - b. Dzięki siedmiu Duchom Bożym kościół może być bardzo żywy, a dzięki siedmiu gwiazdom może intensywnie świecić.
 - c. Siedmiokrotnie wzmocniony Duch jest żywy i nie zastąpią Go nigdy martwe litery poznania – 2 Kor 3:6.
 - d. Siedem gwiazd to posłańcy kościoła; to duchowi wierzący w kościołach, którzy niosą odpowiedzialność za świadectwo Jezusa; powinni oni mieć niebiańską naturę i zajmować niebiańską pozycję, podobnie do gwiazd – Obj 1:20.

II. Zasadę Pańskiego odzyskiwania widzimy w Danielu i jego towarzyszach (Chananaszu, Miszaelu i Azariaszu), którzy byli całkowicie jedno z Bogiem, odnosząc zwycięstwo nad sztuczkami Szatana – Dn 2:13-17; zob. Obj 17:14; Mt 22:14:

- A. Nebukadnesar, kusząc w diabelski sposób Daniela i jego towarzyszy, zmienił im imiona mówiące o ich przynależności do Boga, na takie, które czyniły ich jedno z bożkami – Dn 1,6-7:
1. Imię Daniel, czyli „Bóg jest moim Sędzią”, zostało zmienione na Belteszassar, co znaczy „książę Bel” lub „przychylność Bel” – Iz 46:1.
 2. Imię Chananiasz, które znaczy „Jah łaskawie obdarzył” lub „ulubieniec Jah”, zostało zmienione na Szadrak, co znaczy „oświecony przez boga słońce”.
 3. Imię Miszael, które znaczy „Kto jest jak Bóg?” zostało zmienione na Meszak, co znaczy „Kto może być jak bogini Shah?”
 4. Imię Azariasz, które znaczy „Jah okazał pomoc”, zostało zmienione na Abed-Nego, co znaczy „wierny sługa boga ognia Nego”.
- B. Daniel i jego towarzysze odnieśli zwycięstwo nad demoniczną dietą – Dn 1:
1. Nebukadnesar, kusząc w diabelski sposób Daniela i jego trzech towarzyszy, chciał przede wszystkim skusić czwórkę błyskotliwych młodzieńców, którzy byli potomkami pokonanych Bożych wybranych i skalać ich spożywaniem swojego nieczystego pokarmu, pokarmu składanego w ofierze bożkom.
 2. Dla Daniela i jego towarzyszy spożywanie tego pokarmu byłoby przyjęciem skalania, przyjęciem bożków, przez co staliby się jedno z Szatanem – zob. 1 Kor 10:19-21.
 3. Kiedy Daniel i jego towarzysze odmówili spożywania nieczystego pokarmu Nebukadnesara i postanowili zamiast tego jeść warzywa (Dn 1:8-16), w zasadzie odrzucili drzewo poznania dobra i zła (zob. Rdz 3,1-6), a przyjęli drzewo życia, co sprawiło, że byli jedno z Bogiem (zob. 2:9, 16-17).
 4. Pańskie odzyskiwanie to odzyskiwanie spożywania Jezusa w celu budowania kościoła – w. 9, 16-17; Obj 2:7, 17; 3:20.
 5. Możemy jeść Jezusa, jedząc Jego słowa i przywiązując wagę do tego, by kontaktować się i przebywać z tymi, którzy wzywają Go czystym sercem – Jr 15:16; 2 Tm 2:22; 1 Kor 15:33; Prz 13:10.
- C. Daniel i jego towarzysze odnieśli zwycięstwo nad diabelskim zaślepieniem, które uniemożliwia ludziom ujrzeć wielkiego ludzkiego posągu i miażdżącego kamienia – boskiej historii wplecionej w dzieje ludzkości – Dn 2:
1. Zbiorowy Chrystus, czyli kamień i góra, Oblubieniec wraz z oblubienicą, zbiorowy człowiek Boży mający Boże tchnienie, zmiażdży i zgładzi Antychrysta i jego armie tchnieniem, mieczem, swoich ust – w. 34-35, 44-45; 2 Tes 2:8; Obj 19:11-21; Rdz 11:4-9; zob. Iz 33:22.
 2. Chrystus czyni z oblubienicy nowe stworzenie w wyniku wzrostu, przeobrażenia i dojrzałości; dlatego musi ona pilnie osiągnąć dojrzałość – Kol 2:19; 2 Kor 3:18; Rz 12:2; Hbr 6:1a.
 3. Chrystus – żywy i drogocenny kamień, kamień fundamentowy, kamień węgielny i kamień szczytowy Bożej budowli – przepaja nas sobą, drogocенnością, i przeobraża w żywe i drogocenne kamienie na swoją budowlę – 1 P 2:4-8; Iz 28:16; Za 3:9; 4:7, 9-10.
- D. Daniel i jego towarzysze odnieśli zwycięstwo nad uwiedzeniem przez oddawanie czci bożkom – Dn 3; zob. Mt 4:9-10:
1. Wszystko, co nie jest prawdziwym Bogiem w naszym odrodzonym duchu, jest bożkiem, który zastępuje Boga; bożkiem jest wszystko to, co nie jest w duchu ani z ducha – 1 J 5:21.
 2. Wrogiem Ciała jest „ja”, które zastępuje Boga własną korzyścią, samowyzwieszeniem, samouwielbieniem, własnym pięknem i siłą; w Ciele i dla Ciała zapieramy się własnego „ja” i nie głosimy siebie, lecz Chrystusa Jezusa, który jest Panem – Mt 16:24; 2 Kor 4:5.

3. Towarzysze Daniela mieli prawdziwego ducha męczeństwa; opowiadali się za Panem, jedynym Bogiem i nie tolerowali oddawania czci bożkom za cenę własnego życia, przez co zostali wrzuceni na rozkaz Nebukadnesara do rozpalonego pieca – Dn 3:19-23.
 4. Gdy Nebukadnesar zajął do pieca, ujrzał czterech ludzi, którzy chodzili pośród ognia (w. 24-25); czwartym z nich był znakomity Chrystus, Syn Człowieczy, który przyszedł, by być z trójką swoich cierpiących i prześladowanych zwycięzców i uczynić z ognia miejsce przyjemne, w którym mogli się przechadzać.
 5. Trzech zwycięzców nie musiało prosić Boga o wybawienie z pieca (zob. w. 17); Chrystus, Syn Człowieczy – który wszystko może i który potrafi współczuć Bożemu ludowi we wszystkim (Hbr 4:15-16) – przyszedł, by być ich Towarzyszem i zatroszczyć się o nich w cierpieniu, swoją obecnością sprawić, że miejsce pełne cierpienia stało się miejscem przyjemnym.
- E. Daniel i jego towarzysze odnieśli zwycięstwo nad przykryciem, które utrudnia ludziom zobaczyć rządy niebios sprawowane przez Boga niebios – Dn 4:
1. Ponieważ jesteśmy wybrani przez Boga na to, by być Jego ludem ze względu na Chrystusa, który ma wieść prym, podlegamy Bożym niebiańskim rządóm, co czyni Chrystusa pierwszym – w. 18, 23-26, 30-32; Rz 8:28-29; Kol 1:18b; 2 Kor 10:13,18; Jr 9:23-24.
 2. „Tych zaś, co postępują pysznie, może On poniżyć” – Dn 4:34b.
- F. Daniel i jego towarzysze odnieśli zwycięstwo nad nieświadomością skutków, jakie wobec Boga wywołuje rozpusta, i zniewagi, jakiej doznaje Jego świętość – rozdz. 5:
1. Zabranie przez Baltazara naczyń, które służyły do oddawania czci Bogu w świętej świątyni w Jerozolimie i posłużenie się nimi do oddawania czci bożkom znieważało Bożą świętość (w. 4); doświadczenie Nebukadnesara (4:15-34) powinno było dać mu nauczkę, on jednak nie wyniósł stąd żadnej lekcji, wskutek czego ucierpiał (5:18, 20, 24-31).
 2. „Stwierdzono u Daniela..., nadzwyczajnego ducha, wiedzę i zrozumienie, umiejętność tłumaczenia snów, wyjaśniania rzeczy zagadkowych i rozwiązywania zawiłych” – w. 12a.
 3. „Ty zaś..., Baltazar, nie uniziołeś swego serca, mimo że wiedziałeś o tym wszystkim, lecz uniosłeś się przeciw Panu nieba. Przyniesiono do ciebie naczynia z Jego domu, ty zaś, twoi możnowładcy, twoje żony i twoje nałożnice piliście z nich wino. Wychwalałeś bogów srebrnych i złotych, miedzianych, żelaznych, drewnianych i kamiennych, którzy nie widzą, nie słyszą i nie rozumieją. Bogu zaś, w którego mocy jest twój oddech i wszystkie twoje drogi, czci nie oddałeś” – w. 22-23; zob. w. 20.
- G. Daniel i jego towarzysze odnieśli zwycięstwo nad podstępem, który nie zezwalał zwycięzcom na okazywanie wierności w oddawaniu czci Bogu – rozdz. 6:
1. Centrum Ks. Daniela 6 stanowi modlitwa człowieka, która realizuje Bożą ekonomię; modlitwy człowieka są niczym szyny, które torują drogę dalszemu poruszaniu się Boga; jedynie modlitwa, żaden inny sposób, przynosi Bożej ekonomii pełnię i wypełnienie; to wewnętrzny sekret tego rozdziału.
 2. Daniel modlił się przy oknach wychodzących na Jerozolimę; w wyniku tej łaskawej modlitwy Bóg przywiódł Izrael z powrotem do ziemi jego ojców – w. 11; zob. 1 Krl 19:12, 18.
 3. „Gdy Daniel dowiedział się, że spisano dokument, poszedł do swego domu. Miał on w swoim górnym pokoju okna skierowane ku Jerozolimie. Trzy razy

dziennie padał na kolana, modląc się i wielbiąc Boga, tak samo jak to czynił przedtem” – Dn 6:11.

4. Bóg wysłucha naszej modlitwy, gdy będzie ona skierowana na Chrystusa (którego w formie typu przedstawia święta ziemia), na Boże królestwo (święte miasto) i na Boży dom (święta świątynia); oto cel odwiecznej Bożej ekonomii – 1 Krl 8:48-49.

Boży zamiar wobec Hioba

Wersety biblijne: Hi 42:1–6; 2 Kor 3:8–9; 4:10–12, 16–18; 5:18–20.

I. Bóg zamierzył wobec Hioba, że stanie się on kimś, kto będzie żył w niebiańskiej wizji i w rzeczywistości Bożej ekonomii:

- A. Doświadczenie zdobyte przez Hioba stało się krokiem, jaki Bóg podjął w swojej boskiej ekonomii, żeby pochłonąć i ogołocić zadowolonego Hioba i go zburzyć; w ten sposób Bóg mógł sobą go odbudować i wprowadzić w głębsze poszukiwanie swojej osoby, żeby mógł on zyskać Boga, a nie Boże błogosławieństwa ani własne osiągnięcia we własnej doskonałości i prawości — Flp 3:10–14; 1 Kor 2:9; 8:3; Wj 20:6; 1 Krn 16:10–11; 22:19a; 2 Krn 12:14; 26:3–5; 34:1–3a; Ps 24:6; 27:4, 8; 105:4; 119:2, 10; Hbr 11:6.
- B. Ktoś, kogo Bóg nie obchodzi, może zyskać wiele rzeczy i z pozoru prosperować (Ps 73:1–15); jednak tego, kogo Bóg obchodzi, On ograniczy i ogołoci z wielu rzeczy; Bóg ma zamiar wobec swoich poszukujących, żeby znaleźli oni wszystko w Nim i nie odwrócili swej uwagi od pełnego radowania się Nim (w. 16–28).
- C. Bóg postępuje ze swym świętym ludem w określony sposób, by osiągnąć pewien cel: pragnie, żeby lud ten opróżnił się ze wszystkiego i przyjął Go jako swój wyłączny zysk (Flp 3:8; por. Ps 73:25–26); ma pragnienie w swym sercu, byśmy zyskali Go w pełni jako życie, zaopatrzenie w życie i wszystko dla naszej istoty (Rz 8:10, 6, 11; por. Kol 1:17b, 18b).
- D. Abyśmy żyli w rzeczywistości Bożej ekonomii wraz z boskim udzielaniem, potrzebujemy, żeby Bóg wbudował się w naszą wewnętrzną konstytucję, by cała nasza istota przebudowała się Chrystusem:
 - 1. Jak ukazują to Listy Pawła, Bóg postępuje z nami w określony sposób, żeby ogołocić nas ze wszystkiego i pochłonąć, byśmy mogli zyskiwać coraz więcej Boga — 2 Kor 4:16–18.
 - 2. Budowanie kościoła odbywa się za pośrednictwem Chrystusa, który czyni sobie dom w naszych sercach, czyli wbudowuje w nas siebie, czyniąc nasze serce, naszą wewnętrzną konstytucję, swoim domem — Ef 3:16–21.
- E. Bóg w Chrystusie wbudował się w człowieka, człowiek wbudował się w Boga i Bóg oraz człowiek zespolili się ze sobą i stali jedną całością, Bogiem-człowiekiem; wskazuje to, że Bóg zamierzył w swej ekonomii uczynić siebie człowiekiem, by człowieka uczynić Bogiem w życiu i w naturze, lecz nie w Bóstwie — 2 Sm 7:12–14a; Rz 1:3–4; Mt 22:41–45; J 14:6a; 10:10b; 1 Kor 15:45b; J 6:63; 2 Kor 3:6; 1 J 5:16a.

II. Boża ekonomia to Bóg, który staje się człowiekiem w ciele za sprawą wcielenia, aby człowiek mógł stać się Bogiem w Duchu za sprawą przeobrażenia w celu wbudowania Boga w człowieka i człowieka w Boga, żeby zyskać zbiorowego Boga-człowieka:

- A. Najwspanialsze, najdoskonalsze, najbardziej tajemnicze i wszechzawierające przeobrażenia, przez jakie przeszedł wieczny Trójjedyny Bóg, stawszy się człowiekiem, są poruszaniem się Boga w człowieku w celu realizacji Jego wiecznej ekonomii — Mi 5:1; J 1:14, 29; 3:14; 12:24; Dz 13:33; 1 P 1:3; 1 Kor 15:45b; Dz 2:36; 5:31; Hbr 4:14; 9:15; 7:22; 8:2:
 - 1. Przeobrażenia te to procesy, przez które Trójjedyny Bóg przeszedł w tym, jak stał się Bogiem-człowiekiem, jak wniósł boskość w człowieczeństwo i je ze sobą zespolił; to prototyp służący masowemu powieleniu licznych Bóg-ludzi; stał się ucieleśnieniem Trójjedynego Boga i przyprowadził Boga do człowieka

- oraz umożliwił człowiekowi skontaktowanie się z Bogiem, dotknięcie Go, przyjęcie, doświadczanie, wejście w Niego i radowanie się Nim — J 1:14; Kol 2:9; Rz 8:28–29.
2. Bóg mówi o tych przeobrażeniach w Księdze Ozeasza 11:4 w słowach: „Pociągnąłem ich ludzkimi więzami, a były to powrozy miłości”; wyrażenie „ludzkimi więzami, powrozami miłości” wskazuje, że Bóg kocha nas swą boską miłością na poziomie nie boskości, lecz człowieczeństwa; Boża miłość jest boska, lecz dociera do nas w więzach ludzkich, czyli za pośrednictwem człowieczeństwa Chrystusa:
 - a. Więzy (przeobrażenia, procesy), którymi Bóg nas pociąga, obejmują wcielenie Chrystusa, Jego ludzkie życie, ukrzyżowanie, zmartwychwstanie i wniebowstąpienie; za pośrednictwem tych wszystkich kroków, które wykonał Chrystus w swym człowieczeństwie, dociera do nas miłość Boża w Jego zbawieniu — Jr 31:3; J 3:14, 16; 6:44; 12:32; Rz 5:5, 8; 1 J 4:8–10, 16, 19.
 - b. Bez Chrystusa wieczna Boża miłość, Jego niezmienna, zniewalająca miłość, nie mogłaby nas zwyciężyć; niezmienna miłość Boża jest zwycięska, bo jest miłością w Chrystusie, miłością pełną Chrystusa, miłością okazywaną przez Chrystusa i miłością do Chrystusa.
 - c. Boża wieczna miłość jest zawsze zwycięska; na koniec, mimo naszych porażek i błędów, Boża miłość odniesie zwycięstwo — Rz 8:35–39.
- B. Przeobrażanie trójczęściowego człowieka to Boże poruszanie polegające na przebóstwianiu go, konstytuowaniu przetworzonym i zwieńczonym Trójjedynym Bogiem; Bóg ukazał się Hiobowi i ten Go zobaczył, żeby Go zyskać i żeby Bóg go przeobraził ze względu na Boży zamysł — Hi 38:1–3; 42:1–6; 2 Kor 3:16–18; Hbr 12:1–2a:
1. Ujrzenie Boga prowadzi do przeobrażenia naszej istoty w Boży obraz; a zatem im częściej patrzemy na Niego, zwieńczonego Ducha w naszym duchu, tym więcej przyjmujemy wszystkich Jego składników do naszej istoty jako boskiego pierwiastka, żeby usunąć swój stary pierwiastek i żeby cała nasza istota stała się nowa; w życiu chrześcijańskim chodzi nie o zmianę zewnętrzną, ale o przeobrażenie od wewnątrz — 2 Kor 3:18; Ps 27:4; Ga 6:15–16.
 2. Możemy trwać w codziennym procesie przeobrażenia dzięki zwracaniu swego serca do Pana, żebyśmy z odsłoniętą twarzą mogli Go oglądać i odbijać; odsłonięta twarz to serce, które zwraca się do Pana — 2 Kor 3:16, 18:
 - a. Zwrócić swe serce do Pana to Go kochać; im bardziej Go kochamy, tym więcej nasze serce będzie na Niego otwarte, a On będzie mógł rozprzestrzeniać się z naszego ducha do wszystkich części naszego serca.
 - b. Zwrócenie serca do Pana, otwarcie go na Niego stanowi klucz wzrostu w życiu; możemy otworzyć swe serce na Pana, po prostu mówiąc Mu: „O Panie, Kocham Cię; chcę Cię zadowolić”.
 - c. Kiedy z dnia na dzień patrzemy na Pana w różnych sytuacjach (Ps 27:4), będziemy odbijali Pańską chwałę i zostaniemy przeobrażeni w Jego obraz od chwały do chwały.
 - d. Wielu chrześcijan nie jest radosnych, ponieważ Duch w nich nie jest uradowany (Ef 4:30; por. Ps 16:11; 43:4; Dz 3:19–20; Wj 33:11, 14–17; Hbr 1:9; Jr 15:16; J 15:9–11; 1 J 1:3–4; 2 J 12; Flp 4:4); jeśli nie zwracamy swego serca do Pana i nie pozwalamy Pańskiemu Duchowi na rozprzestrzenianie się z naszego ducha do serca, będziemy się czuli wewnętrznie związani i przygnębieni.

- e. Gdzie jest Duch Pański, tam wolność (2 Kor 3:17); jeśli ktoś mówi, że spotkanie jest nudne, musimy sobie uświadamiać, że to on w głębi siebie jest znudzony; kiedy jednak zwrócimy swe serce do Pana, będziemy radowali się Duchem jako naszą wolnością.
 - f. Jak tylko uwalniający Duch będzie mógł rozprzestrzenić się do wszystkich części naszego serca, będziemy uwolnieni, wszystko przewyższali i cieszyli się wolnością; ta wolność jest chwałą, która z kolei jest obecnością i wyrazem Boga; będziemy czuli się szlachetnie, zaszczytnie i chwalebnie, ponieważ jesteśmy przeobrażani w Jego obraz — w. 18; Rdz 1:26.
- C. Przeobrażenie przenosi nas z jednej formy, formy starego człowieka, do innej formy, formy nowego człowieka; Pan realizuje to dzieło przeobrażenia dzięki uśmiercającemu działaniu śmierci Chrystusa — 2 Kor 4:10–12, 16–18:
- 1. W Drugim Liście do Koryntian 4:10 Paweł mówi, że zawsze nosimy w ciele uśmiercanie Jezusa; uśmiercanie oznacza zabijanie; Chrystusowa śmierć nas zabija — 1 Kor 15:31, 36; J 12:24–26; 2 Kor 1:8–9.
 - 2. Śmierć Chrystusa znajduje się w złożonym Duchu; Duch jest zastosowaniem tej śmierci i jej skuteczności — Wj 30:22–25; Rz 8:13.
 - 3. Życie chrześcijańskie to życie podlegające przez cały czas zabijaniu przez złożonego Ducha; to codzienne zabijanie realizuje zamieszkujący w nas Duch, wykorzystujący otoczenie jako narzędzie do zabijania.
 - 4. Zgodnie z boskim i suwerennym porządkiem Boga wszystko działa dla naszego dobra, przeobrażenia nas dzięki uśmiercającemu działaniu śmierci Chrystusa; dobro w Liście do Rzymian 8:28 nie wiąże się z fizycznymi ludźmi, sprawami ani rzeczami; dobry jest jedynie Bóg — Łk 18:19:
 - a. Wszystkie osoby, sprawy i rzeczy, jakie się z nami wiążą, to środki, jakimi posługuje się Duch, żeby wypracowywać dla nas dobro i obsypywać nas dobrami (Ps 68:20a), samym Trójjedynym Bogiem (por. Rdz 45:5; 50:20).
 - b. Wszystkie osoby, sprawy i rzeczy, jakie się z nami wiążą, ustala dla nas Duch Boży, żeby odpowiadały one Jego dziełu w nas, byśmy zostali przeobrażeni i upodobnieni do obrazu pierwotnego Syna Bożego — por. Mt 10:29–31.
- D. Przeobrażenie realizuje się w nas, gdy doświadczamy karcenia przez Ducha Świętego — Rz 8:2, 28–29; Hbr 12:5–14:
- 1. Dzieło Ducha wewnątrz nas polega na ukonstytuowaniu dla nas nowej istoty, dzieło zaś Ducha na zewnątrz nas — na zburzeniu każdego aspektu naszej naturalnej istoty za pomocą okoliczności — por. Jr 48:11.
 - 2. Powinniśmy współpracować z wewnętrznym działaniem Ducha i pogodzić się z otoczeniem, jakie Bóg dla nas przygotował — Flp 4:12; Ef 3:1; 4:1; 6:20; 1 Kor 7:24.

III. Posługa jest wynikiem objawienia i dodatkowo cierpienia — to, co widzimy, wbudowuje się w nas za sprawą cierpienia; a zatem to, czym usługujemy, jest tym, czym jesteśmy:

- A. Wprawdzie sług jest wielu, jednak pełnią oni tylko jedną posługę — posługę nowego przymierza w celu dokonania Bożej nowotestamentowej ekonomii; praca, jaką wykonujemy razem z Chrystusem, polega na realizacji tej jedynej posługi, usługiwaniu Chrystusem ludziom ze względu na zbudowanie Jego Ciała — Dz 1:17; Ef 4:11–12; 1 Tm 1:12; 2 Kor 4:1; 6:1a.
- B. Ciało jako całość pełni jedną, wyjątkową zbiorową posługę, ale ponieważ ta posługa jest służbą Ciała Chrystusa i ponieważ Ciało ma wiele członków, wszystkie one pełnią własną posługę w celu realizacji tej jedynej posługi — Dz 20:24; 21:19; 2 Tm 4:5; Kol 4:17.

- C. Posługa ma na celu usługiwanie Chrystusem, którego doświadczyliśmy, a tym co ją tworzy, a także środkiem, dzięki któremu ona powstaje i się kształtuje, są doświadczenia bogactwa Chrystusa, które zdobywa się poprzez cierpienia, wyczerpujące naciski i uśmiercające działanie krzyża — Dz 9:15–16; Kol 1:24; Flp 3:10; 1 Tm 4:6; 2 Kor 1:4–6, 8–9, 12; 3:3, 6:
1. Posługa Ducha pozwala nam dotrzeć na szczyt boskiego objawienia za pomocą usługiwania Chrystusem jako Duchem, który daje życie — w. 8–9, 6, 3; Obj 22:17a.
 2. Posługa sprawiedliwości pozwala nam wejść w życie Boga-człowieka za pomocą usługiwania Chrystusem nie tylko jako naszą obiektywną sprawiedliwością, lecz także jako subiektywną i przejawianą sprawiedliwością w celu prawdziwego wyrażenia Chrystusa — Rz 5:17; Flp 3:9; Obj 19:8.
 3. Posługa pojednania pozwala nam paść innych według Boga (w jedności z Chrystusem w Jego niebiańskiej posłudze pasienia) dzięki usłudze przez nas Chrystusem jako słowem pojednania, żebyśmy mogli wprowadzić Boży lud w ludzkiego ducha, który jest Świętym Świętych, i by wszyscy z ludu stali się ludźmi w duchu — 2 Kor 5:18–20; J 21:15–17; 1 P 5:2–4; 2:25; Obj 1:12–13; Hbr 10:19, 22; 1 Kor 2:15.
 4. Dzięki wejściu w pełni w taką wspólną posługę w jej trzech aspektach, Pan zdoła wprowadzić kościoły w nowe ożywienie.
- D. Uciski są pełnymi słodocinami odwiedziny Boga i wcieleniem łaski wraz z całym bogactwem Chrystusa; łaska odwiedza nas głównie pod postacią ucisku — 2 Kor 12:7–10:
1. Dzięki uciskom Duch Święty stosuje uśmiercający wynik, jaki krzyż Chrystusa wywiera na naszą naturalną istotę, by w ten sposób Bóg zmartwychwstania mógł dodać do nas siebie — 1:8–9; 4:16–18.
 2. Uciski prowadzą do wytrwałości, która zdradza cechę, jaką jest wypróbowanie — wypróbowana cecha czy też przymiot wynikający ze znośności i doświadczania ucisku i prób — Rz 5:3–4.
- E. Bóg wylał tę miłość w naszych sercach wraz z Duchem Świętym, który został nam dany, by była ona motywującą siłą wewnątrz nas, abyśmy dzięki niej mogli więcej niż zwyciężać we wszystkich naszych uciskach; dlatego, gdy cierpliwie znosimy wszelkie uciski, nie zostaniemy zawstydzeni, ale będziemy żyli Chrystusa w celu powiększenia Go — w. 5; 8:31–39; 2 Kor 5:14–15; Flp 1:19–21a.